

**Ez a történet negyedik része.
Olvassátok el, aztán alkossátok újra!**

PEPIKÉRŐL S AZ ÁLLATOK CSALHATATLAN ÖSZTÖNÉRŐL

A bécsi Imperial szálló éttermében, söntésben és konyhában egyaránt jóindulatú izgalom uralkodik. A törzsvendégek és alkalmazottak kedvence, Palffy operaházi karmester lánya ismét közöttük van!

Lotte, bocsánat, Luise, szokás szerint a törzsszékén ül, két magas párnán, és halálmegvetően eszi a töltött palacsintát.

A törzsvendégek egymás után járulnak az asztalához, megsimítják a kislány fürtjeit, gyöngéden vállon veregetik, megkérdezik, hogy tetszett neki az üdülő, úgy vélik, hogy Bécsben a papánál azért biztosan mégis a legjobb, mindenféle ajándékot raknak az asztalra: cukorkát, csokoládét, pralinét, színes ceruzát, igen, valaki még egy régimódi varródobozt is kivesz a zsebéből, s zavartan mondja, hogy még a boldogult nagymamájáé volt – aztán odaköszönnek a karmesternek, és visszavándorolnak asztalaikhoz. Ma végre ismét ízleni fog az ebéd a magányos bácsiknak!

Persze legjobban magának a karmester úrnak ízlik. Ő, aki mindig oly sokat hangoztatta, hogy az „igazi művésztermészetnek” magányra van szüksége, és aki lezajlott házasságát mindig polgári botlásnak minősítette, ma szívében igen-igen „művészietlenül” meleg és családias. És amikor a lánya félénken mosolyogva megfogja a kezét, mintha aggódnék, hogy apja netán megszökhet, akkor gombócot érez a torkában, jöllehet éppen marhahúst eszik!

Jaj, és már megint erre sündörög a Franz nevű pincér egy új adag palacsintával!

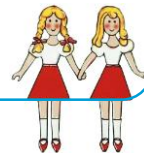
Lotte megrázza fürtjeit.

– Nem bírok többet, Franz bácsi!

Jegyzeteljétek ki a legfontosabb információkat a szövegből!

*A jegyzet lehet:
Gondolattérkép
Táblázat
Rajz, stb.*

**Ez a történet negyedik része.
Olvassátok el, aztán alkossátok újra!**

– De Luise! – szól szemrehányóan a pincér. – Még csak az ötödik!

Miután Franz bácsi enyhe bánattal s az ötödik palacsintával visszavitorlázott a konyhába, Lotte összeszedi a bátorságát, s így szól:

– Tudod mit, apu, holnaptól fogva mindig azt eszem, amit *te*!

– Ohó! – kiáltja a karmester úr. – És ha füstölt húst eszem? Azt ki nem állhatod. Még rosszul is leszel tőle!

– Ha füstölt húst eszel – mondja a kislány megtörten-, akkor majd újra palacsintát kérek. (Hiába, nem olyan egészen egyszerű dolog az ember saját testvérének lenni!) És most?

Es most megjelenik doktor Strobl udvari tanácsos Pepikével. Pepike a kutyája.

– Nézd csak, Pepike – mondja az udvari tanácsos úr mosolyogva, – ki van itt megint! Menj oda, és üdvözlöd Luisert!

Pepike megcsóválja a farkát, és buzgón üget Palffyék asztalához, hogy Luisét, régi barátnőjét üdvözlje.

Igen ám, fityiszt, sőt kutyafityiszt! Amint az asztalhoz ér Pepike, megszaglássza a kislányt, és üdvözlés nélkül, sürgősen visszavonul az udvari tanácsos úrhoz.

– Micsoda hülye állat – jegyzi meg amaz haragosan. – Nem ismeri meg a legjobb barátnőjét! Mert néhány hétig vidéken volt! Az emberek meg csak beszélnek nagyképpen az állatok csálhatatlan ösztönéről!

Lotti azonban ezt gondolja magában: „Szerencse, hogy az udvari tanácsosok nem olyan okosak, mint a kutyák!”

Jegyzeteljétek ki a legfontosabb információkat a szövegből!

*A jegyzet lehet:
Gondolattérkép
Táblázat
Rajz, stb.*

